

Akateemiset äidit pilasivat suomalaisen huippu-urheilun

Suomalaisen huippu-urheilun jyrkkä alamäki alkoi tasan sillä sekunnilla, kun lasten ja nuorten urheilussa alettiin pitää niin kutsuttuja vanhempainpalavereja, joissa päätettiin ennen muuta jääkiekkoilussa mutta myös jalkapalloilussa 'joukkueen pelisäännöistä'.

Pääsi tapahtumaan sellainen verinen vääryys, että suomalaisesta urheilusta alkoivat päättää ihmiset, joilla ei ole käytännössä vähäisintäkään urheiluymmärrystä. Sama, jos minä olisin käyttänyt aikoinaan valtaani Atso Almilan johtamalla suurella musiikkileirillä ison jousiorkesterin soittosäännöistä, vaikka en ymmärrä yhtään mitään musiikista enkä ison jousiorkesterin olemistavasta.

Lopulta se, mitä tapahtui Nuori Suomi -hengessä kahdessa suurimmassa lajissa, valui ylhäältä alas muihin lajeihin. Suomalaisen urheilun ja huippu-urheilun eetos myrkyttyi.

Lukijan ei sovi unohtaa edellisen postaukseni periaatteita, jolla linjaan syyn suomalaisen huippu-urheilun alennustilaan:

Suomalainen lasten ja nuorten urheilu on tullut pisteeseen, jossa se on menettänyt tuntumansa ja otteensa siihen, mitä on kansainvälinen huippu-urheilu. Otteen palauttaminen ei ole enää mahdollista aikuisiän kynnyksellä saati aikuisiällä. Tuossa on syy suomalaisen huippu-urheilun alennustilaan.

On kiistatonta, että suomalaisten urheilevien lasten akateemiset äidit pilasivat suomalaisen huippu-urheilun perustan. Miksi, ja miten? Koska heillä on ällä päässään! Ottakaapa silmienne tutkaimiin tällainen akateemisesti koulutettu äiti, joka menee joukkueen pelisääntöpalaveriin. Kenen etua hän menee sinne ajamaan? Aivan! Tietysti sen oman mussukkansa Toni-Petterin etua!

Asettautukaa tämän akateemisen äidin asemaan. Hän punnitsee ja puntaroi tilannetta. Hän on fiksu. Hän oivaltaa, ettei Jani-Petteristä tule sittenkään huippu-urheilijaa. Jani-Petteriltä on jäänyt vuosittain pitkiä harjoitus- ja jopa pelijaksoja väliin lapsena ja nuorena silloin, kun perhe on piipahtanut säännöllisesti lomalla Dubaissa.

Ymmärrämme helposti äidin kantaa, kun hän ilman muuta kannattaa joukkueen pelisääntöpalaverissa tärkeitä periaatteita kuten: Kaikki Pelaa. Puolen peli takuu.

Tämä akateemisesti koulutettu nainen osaa taitavalla retoriikallaan perustella ja vaatia, lyödä löylyä kiukaaseen, miksi etenkin juuri tässä heidän joukkueessaan ja yhteisössään tulee pitää kiinni visusti siitä, että kaikki pelaavat, ja että vähintäänkin luvassa on puolen pelin takuu.

Koko yhtälölle on tyypillistä se, ettei tällä tarinamme akateemisesti koulutetulla naisella ole itsellä käytännössä minkäänlaista kokemusta ja suhdetta urheiluun, saati huippu-urheiluun.

Perättäisin sanoin: On turha tulla lässyttämään, että onhan meillä suomalaisessa junioriurheilussa ollut mukana myös tasoryhmäajattelua. Toki on ollut, mutta viheliäistä on ollut se, että tasoryhmäajattelun on pitänyt ikään kuin perustella itseään, kaikki pelaa on ollut tunnustettu normi. Tilanne on kestämaton! Urheilun ja kilpailun on keksittävä syy, miksi se on urheilua ja kilpailua; vuorostaan ei-urheilu ja ei-kilpailu ovat ottaneet vallan urheilusta ja kilpailusta, määritelleet sen.

Ajatelkaa! Suomessa urheilussa urheilun ja kilpailun eetos on poikkeus, joka urheilun piirissä koettelee sääntöä eli ei-urheilua ja ei-kilpailua.

Suomeen voidaan perustaa taas uusi huippu-urheilun muutostyöryhmä, Risto Niemiselle ja Mika Kojonkoskelle voidaan antaa potkut, Kihu voi teutaroida mitä vain, mutta mikään ei muutu niin kauan, kun arvoton meno ei muutu ja lakkaa lasten ja nuorten urheilussamme.

Ensin oli Nuori Suomi, ja viime aikoina suomalaista urheilupuhetta on (Nuori Suomi -hengessä) johtanut Nuorisotutkimusseura. Missä ovat urheilun ja huippu-urheilun omat näkyvät puheenvuorot lasten ja nuorten urheilusta?

Pitää olla pöllöpää, kovapäinen tai huippu-urheilun vihaaja, jos ei tajua, mitä tarkoittaa, kun linjaan totuuteni vielä kerran tähän: Suomalainen lasten ja nuorten urheilu on tullut pisteeseen, jossa se on menettänyt tuntumansa ja otteensa siihen, mitä on kansainvälinen huippu-urheilu. Otteen palauttaminen ei ole enää mahdollista aikuisiän kynnyksellä saati aikuisiällä. Tuossa on syy suomalaisen huippu-urheilun alennustilaan.

Perättäisin sanoin, kertauksen vuoksi: Suomalaisen huippu-urheilun alamäki alkoi, kun urheilussamme se akateeminen äiti päästettiin sinne joukkueen pelisääntöpalaveriin ajamaan oman Toni-Petterinsä etua tavalla, jolla ei ole mitään tekemistä urheilun saati huippu-urheilun kanssa. Romahdus suorastaan kiihtyi, kun sitä akateemisesti koulutettua äitiä alettiin kutsua asiakkaaksi (sic!), koska asiakashan on aina oikeassa. Voi niitä valmentajaparkoja, jotka joutuivat posket punottaen noissa arvottomissa palavereissa ja näytelmissä olemaan vaiti ja nielemään sen kaiken kamaluuden.

Ja siis vielä selvyuden vuoksi: Eihän se vika ollut eikä ole siinä Toni-Petterin akateemisesti koulutetussa äidissä. Hänhän toimi ja toimii niin kuin hänen pitääkin toimia omasta näkökulmastaan. Syy- ja vikapäitä olivat ja ovat ne urheiluihmiset, jotka alkoivat perustaa noita palavereja ja päästivät ovesta sisään sen Toni-Petterin akateemisesti koulutetun äidin.

Kojonkoski on oikeassa, kun hän sanoo, että kurssin korjaaminen ottaa parin olympiadin verran. Mutta tuossakin arviossa puhutaan vain nuorten ja aikuisten urheilusta. Kun otetaan huomioon, että muutokset pitää lähteä ajamaan Suomessa jo lastenurheilusta, korjaaminen kestää vähintäänkin kolme olympiadia.

Tosin en ole kovin toiveikas. Etenkin suomalaiset urheilujohtajat, miehet, ovat pelkureita ja peesailijoita. Arvelen, ettei heillä ole kanttia ottaa urheilun valtaa takaisin toni-pettereiden akateemisilta äideiltä.

Petteri Sihvonen
21.8.2016
Johtavan pelikirja